

dog ere udarbejdede med en ganske overordenlig Omhu og Indsigt. Denne Lov har fastslaaet 13 Uger som Grændse. Det tror jeg er et Moment, som man ikke maa overse. Jeg skal fremdeles tillade mig at bemærke i den Retning, at for de store Sygefæstjer udjævner Forskjellen sig mere. Naar de faae det større Tilskud, ville de maaske nok være i Stand til at bære — om det end vel kan være vanskeligt — Medsættelse af Bidragene. For de smaa Sygefæstjer er Forholdet et helt andet; der kan Forskjellen ikke udjævnes ved det aarlige Tilskud, thi naar der kun er faa Medlemmer og enkelte af disse Bidragghædende underkastes en langvarig Sygdom, saa kan det ikke nytte, at der fra Statskassen eller Kommunen kommer et Tilskud, som det, der her tales om, thi det sluges mange Gange af den langvarige Sygehjælp. Uagtet det ikke er noget rent principielt Spørgsmaal, finder jeg dog, at naar man vil hjælpe Sygefæstjerne, skal man ikke skrive saa drakoniske Regler, men man skal nøies med at sætte den Bestemmelse ind: mindst 13 Uger. — Det andet Spørgsmaal har en ganske anden Betydning for Sygefæstjerne. Det er dette: hvorledes skal det gaa, naar de 13 eller 26 Uger ere udløbne, hvad saa? Saa siger jeg, det gaar ikke an ikke at give Regler herfor. Der maa en Bestemmelse til, om hvad der da skal ske. Det er et af de vanskeligste Punkter i hele Sygefæstjeseinstitutionen at tage Bestemmelse om, hvad skal der gøres, hvordan skal man kunne hjælpe Arbejderen, naar han har en langvarig Sygdom, en Sygdom, der trækker langt udover den Tid, hvori den enkelte Sygefæstje kan hjælpe. Hvorledes skal man sørge for, at Sygefæstjen ikke skal være nødt til at, for at bruge et kraft Udtryk, smide en saadan Mand, som har gjort, hvad han kunde, paa Gaben idet Sygefæstjen maa sige: Vi kunne ikke hjælpe Dig længere. Det er en Feil ved en Organisation, naar noget Saadant finder Sted, og jeg paastaar, at er der Noget, der er en Pligt for Staten, naar vi ville hjælpe til at skabe en Organisation, og en god Organisation, saa er det dette, at sørge for at Sygefæstjerne ikke skulle være nødt til at imide hæderlige Følt, der have offeret det Yderste de kunde, ud i den vide Verden, og saa lade dem passé sig selv. Det nytter ikke, at man svarer, vi have Fattiglovsforslaget. Der findes ganske vist Paragrafer i det Fattiglovsforslag, der er forelagt Følteshinget, som jeg sætter stor Pris paa, og som jeg er den høitærede Minister overordenlig taknemlig for, at han er kommen frem med, men hvad nytter det at henviser til en Lov,

der slet ikke eksisterer, men kun har en Fremtid for sig? Jeg paastaar endvidere, at Fattigloven ikke er det rette Sted for en saadan Bestemmelse. Naar vi skulle have en Sygefæstjelov, skulle vi gjøre den helt sær- dig, ikke alene med Hensyn til, hvad der skal gøres i saa og saa lang Tid, men vi skulle ogsaa sige, hvad der skal gøres efter den Tid, naar Bedkommende vedbliver at være syg, og det hører ikke hjemme i Fattigloven; men i denne Lov; det er en nødvendig Slutning paa Sygefæstjevirkomheden. Det vilde være høist ubelig, naar en Sygefæstjelov udkom, der ikke indeholdt denne Slutning. Det er derfor min bestemte Overbevisning, at det vil være i sin Orden, og endog en Nødvendighed, at man tager dette Spørgsmaal under Overveelse. Foraaavdt det er nævnt, at Lovforslaget om Fattigvæsenet har optaget dette Spørgsmaal; er det jo klart, at det nævnte Forslag har noget ganske Andet for sig, end en Organisation af Sygefæstjeseinstitutionerne, og naar vi ville læse de Paragrafer i Fattigloven igjennem, som handle om Spørgsmaalet, ville vi se, at Regeringen med fuld Føie har foreslaaet ikke at betraakte den Hjælp, der hdes i dette eller andre Tilfælde som Fattighjælp; hvad der har min fulde Sympathi. Det er naturligvis ikke det eneste Tilfælde, hvor man kan blive fri for at faae den modtagne Hjælp betragtet som Fattighjælp, men det er i denne Lov, at Bestemmelserne hører hjemme, her skal der staa, hvad den Bedkommende skal have, og i den Retning gaa de to Forslag, der ere stillede af Mændretallet. Det første af dem gaar ud paa, at i ligesaa lang Tid, som Sygefæstjen hjælper, skal Opholds-kommunen hjælpe paa samme Maade, og det andet Forslag bestemmer, at efter den Tid, skal Forsørgelseskommunen yde Hjælp, som heller ikke betragtes som Fattighjælp. Man forstaar jo nok Forskjellen. I Umindelighed, naar en Arbejder skal have Fattighjælp, ved de fleste af de Herrer vel nok, hvorledes det gaar til. Han fremstiller sin sørgelige Stilling for Fattigkommissionen, Fattigtinspektøren eller hvem det nu er, og denne forhandler og aftorderer med ham og ser at gjøre det saa godt som muligt for ham, men ogsaa saa billigt som muligt for Kommunen. Selvfølgelig er det en Raadesag, hvad der gives, og det kan naturligvis begrænses meget. Det, vi nu ønske, er i det ene Forslag, at Medlemmerne af Sygefæstjen skulle have et Krav paa Kommunen ligesaa vel som paa Sygefæstjen, og i lige saa lang Tid, og i det andet Forslag ønskes, at efter den Tid, skal han have et Krav paa Forsørgelses-kommunen — videre kan man ikke komme —